

'De pijn is bij je weg. Loop, loop samen met Jezus'

Jan Zijlstra (rechts) doet verwoede pogingen om een 'onreine geest' uit te drijven. De geest, die zichzelf 'het lam van God' noemt, is hardnekkig.

FOTO DICK HOGEWONING

DOOR SILVAN SCHOONHOVEN
VERVOLG VAN VORPAGINA

LEIDERDORP - Was het God, die Lenny van Baak gisteravond heeft genezen in Leiderdorp? Of heeft ze zich alleen op het podium ten overstaan van duizend toeschouwers laten overreden, door de dwingende suggestie dat haar pijn zou verdwijnen?

Voor een duizendtal uitzinnige bezoekers van de Levensstroom Gemeente staat vast dat het eerste is gebeurd. Van Baak, uit Den Helder, leed drie jaar lang aan posttraumatische spierdystrofie. Die ziekte is een heftige reactie van het lichaam op een verwonding. In Lenny's geval ontstond die nadat ze in de keuken uitgleed over een plas slaolie. Gisteravond kwam ze naar de genezingsdienst in Leiderdorp, waar ze na handoplegging door Jan Zijlstra opstond uit haar rolstoel.

Tientallen zieken, verwarden en bezetenen zijn Lenny van Baak die avond al voorgegaan op het podium. Kinderen met ADHD, een man met rugklachten, Paula uit Leiden die zelfmoordgedachten heeft. Loes uit Maassluis heeft een hersentu-

mor. „Kanker, sterf!” roept Zijlstra haar toe. Naderhand verklaart ze: „Ik voelde niets bijzonders toen ik op het podium stond. Maar dat zegt niets, want Gods macht is groot. Misschien ga ik over drie weken naar de MRI en blijkt de tumor verdwenen. Ik wacht het af.”

Lenny van Baak zit ondertussen in haar rolstoel op het podium te wachten. Zijlstra heeft haar even aan de kant gezet terwijl hij andere patiënten behandelt. „God is al met je aan het werk”, roept hij haar toe. Als ze weer aan de beurt is, steekt de voorganger haar de hand toe. De zaal houdt de adem in. Blijft ze zitten of gebeurt het wonder? „Ik trek nooit iemand eruit”, stelt de pastor. „Ik doe hier geen toneelstukjes. Pijn, ga uit het lichaam. Sta op, in Jezus' naam.”

Van Baak doet het. Ze staat op, maar het doet duidelijk nog veel pijn. „Ik bestraf de ziekte”, oreert Zijlstra op gedragen toon. „Halleluja, voel je wat er gebeurt? De pijn in de nek is al weg, hè?” Dat bevestigt de patiënt. De pijn in armen en benen is echter nog onverminderd. „Halleluja, wat gebeurt er in die rug. De pijn

is weg”, constateert Zijlstra. „Loop, loop samen met Jezus.” Dat doet ze, voetje voor voetje, terwijl de zaal joelt en in lofprijzingen uitbarst. „Hé Bob”, roept Zijlstra triomfantelijk naar haar man. „Je bent dankbaar en blij, hè. Omhels haar.” Lenny krijgt niet veel gelegenheid om de woorden van de voorganger tegen te spreken. Eenmaal uitgejuicht door de zaal laat ze zich achter de schermen weer in haar rolstoel zakken. Toch is de pijn echt verdwenen, verklaart ze. „Dat is wel even wennen na drie jaar.”

Bob is geagiteerd en wil onmiddellijk haar voet bekijken. Die was volgens hem altijd zwart, of 'zo blauw als jouw spijkerbroek'. Lenny trekt haar sok uit en de voet oogt wat rood, maar niet abnormaal.

„Ongelofelijk”, zegt Bob. „Ik heb haar de laatste jaren niet zo zien lopen, want haar voet zwakte dan telkens om. Suggestie? Nee, daar zijn we allebei té nuchter voor.”

Een lid van het nazorgteam staat bij het tafereel te glimmen van trots. „Denk eraan, wel de bijbel blijven lezen, hoor.”